

פרק 22

השיטה המדעית

היה זה חדר לימוד קטן, קרוב למגורי רייבנקלו אך לא בתוכם, אחד מהחדרים הריקים הרבים בהוגוורטס. רצפת אבן אפורה, קירות לבנים אדומות, תקרת עץ כהה ומוכתמת, וארבעה כדורי זכוכית בוהקים קבועים בארבעת קירותיו. שולחן עגול שנראה כמו פיסת שיש שחור הנתמכת בארבע רגלי שיש עבות, אבל התגלה כקל מאוד (גם במשקל וגם במסה) ולא היה קשה להרים ולהזיז אותו במידת הצורך. שני כיסאות מרופדים ונוחים, שנדמו מקובעים לרצפה במקומות לא נוחים, אבל זזו לכל מקום שבו עמדת ברגע שהתחלת להתיישב, כפי שהתגלה לבסוף.

נוסף על כך, נראה היה שמספר עטלפים התעופפו בחדר.

זה היה המקום שבו, כפי שיתעדו היסטוריוני העתיד – אם כל הפרויקט יהיה שווה משהו יום אחד – החל המחקר המדעי של הקסם, בידי שני תלמידים צעירים בשנתם הראשונה בהוגוורטס.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס, תיאורטיקן.

והרמיוני ג'ין גריינג'ר, נסיינית ונבדקת.

הארי הצליח יותר בלימודיו עכשיו, לפחות במקצועות שהוא החשיב כמעניינים. הוא קרא ספרים נוספים, ולא כאלה שנועדו לילדים בני אחת עשרה. הוא התאמן בשינוי-צורה שוב ושוב במשך אחת מהשעות הנוספות שלו בכל יום, וניצל את השעה הנוספת האחרת כדי להתחיל בלימודי הלטת-הכרה. הוא לקח את השיעורים השווים ברצינות, לא רק מגיש את שיעורי הבית שלו בכל יום אלא גם מנצל את הזמן הפנוי שלו ללמוד יותר מהנדרש, קורא ספרים אחרים מעבר לספרי הלימוד, מנסה לשלוט בנושא ולא רק לשנן כמה תשובות למבחן – להצטיין. התנהגות כזו לא הייתה נפוצה מחוץ לבית רייבנקלו. וגם בתוך רייבנקלו, המתחרים היחידים שנותרו לו עכשיו היו פאדמה פאטיל (שהוריה הגיעו מתרבות שאינה דוברת אנגלית, ולכן גידלו אותה עם מוסר עבודה אמיתי), אנתוני גולדשטיין (שהיה בן לקבוצה אתנית זעירה שזכתה ב-25% מפרסי הנובל), וכמובן, גבוה מעל כולם כמו טיטאן המהלך בתוך להקת כלבלבים, הרמיוני גריינג'ר.

כדי לבצע את הניסוי הספציפי הזה, הנבדק היה צריך ללמוד שישה עשר לחשים חדשים בכוחות עצמו, ללא עזרה או תיקון. מה שאמר שהנבדקת היא הרמיוני. נקודה.

יש לציין שבשלב זה העטלפים שעפו ברחבי החדר לא זהרו.

הארי התקשה לקבל את ההשלכות של הדבר.

"אוגלי בוגלי!"

ושוב, מקצה שרביטה של הרמיוני הופיע, בבת אחת וללא שלבי ביניים, עטלף. רגע אחד, אוויר ריק. רגע לאחר מכן, עטלף. נראה כאילו כנפיו היו כבר בתנועה כשהתממש.

והוא עדיין לא זהר .

"אני יכולה להפסיק עכשיו?"

"את בטוחה," שאל הארי דרך מה שכנראה חסם את גרונו, "שאולי עם עוד קצת אימון לא תצליחי לגרום לו לזהור?" הוא הפר עכשיו את פרוטוקול הניסוי שקבע בעצמו, מה שהיה חטא, והוא הפר אותו מכיוון שלא אהב את התוצאות שקיבל, מה שהיה חטא יהרג ובל יעבור, יכולת ללכת לגיהנום של המדע על זה, אבל לא נראה שזה משנה משהו בכל מקרה.

"מה שינית הפעם?" שאלה הרמיוני, נשמעת מעט עייפה.

"את משך צלילי ה-א, אָה ואי . זה אמור להיות 3 ל-2, לא 3 ל-1 ל-1."

"אוגלי בוגלי!" אמרה הרמיוני.

העטלף התממש עם כנף אחת בלבד ודאה בעליבות אל הרצפה, מנפנף בכנפו היחידה במעגל על האבן האפורה.

"עכשיו מה זה באמת?" שאלה הרמיוני.

"3 ל-2 ל-1."

"אוגלי בוגלי!"

הפעם לעטלף לא היו כנפיים בכלל והוא נפל בצליל פלופ כמו עכבר מת.

"3 ל-1 ל-2."

והפלא ופלא, העטלף התממש ועף מייד לתקרה, בריא וזוהר בירוק בהיר.

הרמיוני הנהנה בסיפוק. "אוקיי, מה עכשיו?"

הייתה שתיקה ארוכה.

"ברצינות? אתה ברצינות חייב לומר אוגלי בוגלי כשיחס האורכים של צלילי ה-א, אָה ואי הוא 3 ל-1 ל-2, או שהעטלף לא יזהר? למה? למה? בשם כל מה שקדוש, למה?"

"למה לא?"

"אאאארורורוגגג!"

בום. בום. בום.

הארי בילה זמן מה בלחשוב על טבעו של הקסם, ואז תכנן סדרה של ניסויים בהתבסס על ההנחה שבמעט כל מה שקוסמים חשבו על קסם היה שגוי.

לא יכול להיות שאתה באמת צריך לומר 'ווינגארדיום לביוסה' בדיוק בדרך הנכונה כדי להרחיף משהו, כיוון ש, באמת, 'ווינגארדיום לביוסה'? היקום הולך לבדוק שאמרת 'ווינגארדיום לביוסה' בדיוק בדרך הנכונה, אחרת הוא לא יגרום לעט הנוצה לרחף?

לא. ברור שלא, ברגע שחשבת על כך ברצינות. מישהו, בהחלט יכול להיות שילד בגיל הגן, אבל בכל מקרה קוסם דובר אנגלית, שחשב ש'ווינגארדיום לביוסה' נשמע ריחופי ועיפופי, אמר את המילים הללו כשהטיל את הלחש לראשונה. ואז סיפר לכולם שזה נחוץ.

אבל (הסיק הארי) זה לא חייב להיות ככה, זה לא מובנה ביקום, זה מובנה בתוכך.

ישנו סיפור ישן שעבר בין מדענים, אחד עם מוסר השכל, הסיפור על בלונדלו וקרני ה-N.

זמן קצר לאחר גילוי קרני X, פיזיקאי צרפתי מכובד ששמו פֶּרוֹסְפֶּר-רֶנֶה בְּלוֹנְדֵּלוֹ - שהיה הראשון למדוד את מהירות גלי הרדיו ולהראות שהם התקדמו במהירות האור - הכריז על גילוי תופעה חדשה ומדהימה, קרני N, שיכלו לגרום למסך לזהור קלות. היית חייב להסתכל מקרוב כדי לראות את זה, אבל זה היה שם. לקרני N היו כל מיני תכונות מעניינות. ניתן היה לכופף אותן בעזרת אלומיניום ולמקד אותן בעזרת מנסרת אלומיניום כדי שיפגעו בחוט מעובד של קדמיום סולפיד, שלאחר מכן יזהר קלושות בחושך...

במהרה, עשרות מדענים אחרים אישרו את התוצאות של בלונדלו, במיוחד בצרפת.

אבל עדיין היו מדענים אחרים, באנגליה ובגרמניה, שאמרו שהם לא ממש בטוחים שהם יכולים לראות את הזוהר הקלוש.

בלונדלו אמר שהם בוודאי בנו את המכשור לא נכון.

יום אחד בלונדלו ביצע הדגמה של קרני N. האורות כובו, והעוזר שלו הכריז על התגברות והיחלשות הזוהר כשבלונדלו עשה את השינויים שלו.

אף על פי שמדען אמריקאי בשם רוברט ווד הסיר בשקט את מנסרת האלומיניום ממרכז המכונה של בלונדלו.

וזה היה סופן של קרני ה-N.

המציאות, אמר פעם פיליפ ק. דיק, היא הדבר אשר, אם תפסיק להאמין בו, לא נעלם.

חטאו של בלונדלו היה ברור בדיעבד. הוא לא היה אמור להגיד לעוזר שלו מה הוא עושה. בלונדלו היה צריך לוודא שהעוזר שלו לא יודע מה הוא מנסה או מתי הוא מנסה לעשות זאת, לפני שביקש ממנו לתאר את בהירות המסך. זה היה יכול להיות עד כדי כך פשוט.

כיום, עקרון זה נקרא "סמיות" והוא מסוג הדברים שמדענים מודרניים לוקחים כמובן מאליו. אם עשית ניסוי בפסיכולוגיה כדי לראות האם אנשים כועסים יותר אם מכים בראשם באלה אדומה מאשר בירוקה, לא הסתכלת בנבדקים בעצמך והחלטת עד כמה הם "כועסים". היית מצלם תמונות שלהם אחרי שהם הוכו באלה, ושולח את התמונות לפאנל של מדרגים, שידרגו את מידת הכעס של כל אחד

בסקלה של 1 עד 10, מבלי לדעת את צבע האלה בה הוכו. למעשה, אין שום סיבה לספר בכלל למדרגים את מטרת הניסוי. ובוודאי לא אמרת לנבדקים שחשבת שהם אמורים לבעוס יותר אם הוכו באלה אדומה. פשוט הצעת להם 20 פאונד, משכנת אותם לתוך חדר הניסוי, חבטת בהם באלה, שצבעה נבחר באקראי כמובן, וצילמת תמונה. למעשה, ההכאה באלה וצילום התמונה ייעשו על ידי עוזר שלא יידע על ההשערה, כך שלא יוכל להפגין ציפיה, להכות חזק יותר, או לצלם את התמונה ברגע הנכון.

בלונדלו החריב את המוניטין שלו עם טעות מהסוג שתקבל ציון נכשל וכנראה גם צחוק מתנשא ממתרגל בקורס תכן ניסויים של שנה א' בתואר ראשון... בשנת 1991.

אבל זה היה מעט קודם לכן, בשנת 1904, ולכן עברו חודשים לפני שרוברט ווד ניסח את ההשערה החלופית המתבקשת והבין כיצד לבחון אותה, ועשרות מדענים אחרים נשאבו פנימה בינתיים.

יותר ממאתיים שנה אחרי שהתחיל המדע. כל כך מאוחר בהיסטוריה של המדע, הדבר עדיין לא היה ברור.

מה שאומר שסביר לחלוטין שבעולם הקוסמים הקטן, בו מדע לא היה ידוע כמעט בכלל, אף אחד לא ניסה את הדבר הראשון, הפשוט, הברור ביותר שכל מדען מודרני היה מנסה לבדוק.

הספרים היו מלאים בהוראות מסובכות לכל הדברים שהיית חייב לעשות בדיוק נכון כדי להטיל לחש. והארי שיער, שתהליך הציות להוראות אלו, של לבדוק שאתה עוקב אחריהן בדיוק, כנראה כן עשה משהו. הוא הכריח אותך להתרכז בלחש. להורות לך פשוט לנפנף בשרביט שלך ולקוות, כנראה לא יעבוד באותה מידה. וברגע שהאמנת שהלחש אמור לעבוד בצורה מסוימת, ברגע שהאמנת בו בצורה הזו, יכול להיות שלא תהיה מסוגל לשכנע את עצמך שהוא אמור לעבוד בכל דרך אחרת...

...אם עשית את הדבר הפשוט אך השגוי, וניסית לבחון את הצורות האחרות בעצמך.

אבל מה אם לא ידעת כיצד להטיל את הלחש המקורי?

מה אם היית נותן להרמיוני רשימה של לחשים שהיא עדיין לא למדה, שנלקחו מספר על לחשי מתיחות טפשיים מספריית הוגוורטס, ונותן לחלקם את ההוראות המקוריות והנכונות, בעוד שלאחרים מחווה שונה אחת, מילה שונה אחת? מה אם היית שומר על ההוראות ללא שינוי, אבל אומר לה שהלחש שאמור ליצור תולעת אדומה אמור ליצור תולעת כחולה במקום?

ובכן, במקרה הזה, נראה כאילו...

...הארי התקשה להאמין לתוצאות שלו בנקודה זו...

...אם אמרת להרמיוני להגיד "אוגלי בוגלי" כשיחס אורכי הברות הוא 3 ל-1 ל-1, במקום היחס הנכון של 3 ל-1 ל-2, עדיין תקבל את העטלף אבל הוא לא יזהר.

זה לא שאמונה היא לא רלוונטית פה. זה לא שרק המילים ותנועות השרביט חשובות.

אם נתת להרמיוני מידע שגוי לחלוטין על מה שהלחש אמור לעשות, הוא לא היה עובד.

אם לא אמרת לה כלל מה הלחש אמור לעשות, הוא לא היה עובד.

אם היא ידעה בקווים כלליים ביותר מה הוא אמור לעשות, או שהיא טעתה רק חלקית, אז הלחש היה עובד כמו שתואר במקור בספר, ולא איך שאמרו לה שהוא יעבוד.

הארי דפק את הראש בקיר בשלב זה, פשוטו כמשמעו. לא חזק. הוא לא רצה לגרום נזק למוח רב הערך שלו. אבל אם הוא לא ימצא דרך להוציא את התסכול שלו, הוא יתלקח ספונטנית.

בום. בום. בום.

נראה היה שהיקום באמת רצה שתאמר 'ווינגארדיום לביוסה' והוא רצה שתגיד את זה בדרך מסוימת ולא היה אכפת לו מה אתה חשבת על מה ההגייה צריכה להיות יותר ממה שהיה אכפת לו לגבי מה שחשבת על כוח הכבידה.

למהההההההה?

החלק הגרוע ביותר היה המבט הזחוח והמשועשע על פניה של הרמיוני.

הרמיוני לא הסכימה לשבת ולציית להוראות של הארי בלי שיאמר לה למה.

אז הארי הסביר לה מה הם בודקים.

הארי הסביר למה הם בודקים את זה.

הארי הסביר למה כנראה אף קוסם לא ניסה את זה לפניו.

הארי הסביר שהוא בעצם די בטוח בתחזית שלו.

כיוון, הארי אמר, שאין שום סיכוי שהיקום באמת רוצה שתגיד 'ווינגארדיום לביוסה'.

הרמיוני ציינה שזה לא מה שהספרים שלה אמרו. הרמיוני שאלה האם הארי באמת חושב שהוא חכם יותר, בגיל אחת עשרה, ואחרי חודש של לימודים בהוגוורטס, מאשר כל הקוסמים האחרים בעולם, שחלקו עליו.

הארי השיב במילה בודדת:

"כמובן."

עכשיו הארי בהה בלבנה האדומה שלפניו ותהה לעצמו עד כמה חזק הוא יצטרך לדפוק את הראש שלו בכדי לגרום לעצמו לדעזוע מוח שיפריע ליצירת זיכרון לטווח ארוך וימנע ממנו לזכור זאת אחר כך. הרמיוני לא צחקה, אבל הוא הרגיש את הכוונה לצחוק קורנת ממנה מאחוריו כמו לחץ נורא על העור שלו, קצת כמו לדעת שעוקב אחריו רוצח סדרתי, אבל יותר גרוע.

"תגידי את זה," אמר הארי.

"לא עמדת לעשות את זה," אמר קולה האדיב של הרמיוני גריינג'ר. "זה לא נראה לי נחמד."

"פשוט תגמרי עם זה," אמר הארי.

"אוקיי! אז נתת לי הרצאה שלמה על עד כמה זה קשה לעשות מדע בסיסי ועל איך יכול להיות שנישאר תקועים על הבעיה הזו במשך שלושים וחמש שנה, ואז ציפית שנעשה את התגלית הגדולה ביותר בהיסטוריה של הקסם בשעה הראשונה של עבודה משותפת. לא סתם קיווית, באמת ציפית לזה. אתה מטופש."

"תודה לך. כעת -"

"קראתי את כל הספרים שנתת לי ואני עדיין לא יודעת איך לקרוא לזה. ביטחון-יתר? כשל התכנון? אפקט אגם וובגון חזק בטירוף? הם יצטרכו לקרוא לזה על שמך. הטיית הארי."

"בסדר!"

"אבל זה באמת חמוד. זה כזה דבר שבנים עושים."

"תתפגרי."

"אוו, אתה אומר דברים כל כך רומנטיים."

בום. בום. בום.

"אז מה עכשיו?" שאלה הרמיוני.

הארי הניח את ראשו כנגד הלבנים. המצח שלו החל לכאוב בנקודה שפגעה בקיר. "כלום. אני צריך לחזור ולתכנן ניסויים אחרים."

בחודש האחרון, הארי תיכנן מראש סידרת ניסויים שתספיק להם עד דצמבר.

זו הייתה יכולה להיות סדרת ניסויים מעולה, אם הניסוי הראשון לא היה מפריך את השערת הבסיס שלו.

הארי לא היה מסוגל להאמין שהיה כל כך טיפש.

"תיקון," אמר הארי. "אני צריך לתכנן ניסוי חדש אחד. אני אגיד לך כשיהיה לי אותו, ואז נבצע אותו, ואז אני אתכנן את הבא. איך זה נשמע?"

"זה נשמע כאילו משהו ביזבז המון השקעה."

בום. אאוץ'. הוא עשה את זה קצת חזק יותר ממה שהתכוון.

"אז," אמרה הרמיוני. היא נשענה לאחור בכיסאה והמבט הזחוח עלה על פניה שוב. "מה גילינו היום?"

"אני גיליתי," אמר הארי דרך שיניים חשוקות, "שכשזה מגיע למחקר בסיסי באמת, על בעיה מבלבלת באמת, בו אין לך שום מושג מה קורה, הספרים שלי על מתודולוגיה מדעית שווים לתחת -"

"שמור על לשונך, מר פוטר! יש ילדות צעירות ותמימות בקהל!"

"מממ... אוקיי," אמרה הרמיוני. "אבל אני קיוויתי גם למשהו כמו 'הספרים של הרמיוני הם לא חסרי תועלת. הם נכתבו על ידי קוסמים זקנים וחכמים שיודעים על קסם יותר ממני. אני צריך להקשיב למה שהספרים של הרמיוני אומרים.' אפשר שיהיה לנו גם את מוסר ההשכל הזה?"

"מעולה!" אמרה הרמיוני. "אהבתי את הניסוי הזה. למדנו ממנו הרבה ובזבזתי עליו בסך הכל שעה."

בצינוק של סלית'רין.

היה זה הבינוס השני של הקשר הבייסיאני.

לא נראה היה שלהארי פוטר יש ספקות כלשהם לגבי האווירה המתאימה, בהתחשב בהבעת פניו.

"הרמיוני גריינג'ר", אמר הארי פוטר, בדיוק כשדראקו פתח את פיו. "אל תשאל."

"הארי", אמר דראקו, "אני מצטער אבל אני חייב לשאול בכל זאת, באמת הזמנת לילדה הבוצדמית נרתיק-עור-מוק יקר ליום ההולדת שלה?"

דראקו הרים את ידו ופרע את שערו בתסכול, הברדס מגרד את גב כף ידו. הוא לא היה בטוח לגמרי למה, אבל הוא לא יכול לומר זאת עכשיו. ובית סלית'רין ידע שהוא מחזר אחרי הארי פוטר, הוא הבהיר זאת בשיעור התגוננות. "הארי", אמר דראקו, "אנשים יודעים שאני חבר שלך, הם לא יודעים על הקשר הבייסיאני, כמובן, אבל הם יודעים שאנחנו חברים, וזה גורם לי להיראות רע כשאתה עושה דברים כאלה."

פניו של הארי פוטר התכווצו. "צריך לטחון ולהאכיל לנחשי מחמד כל תלמיד בסלית'רין שלא מבין את הרעיון של להיות נחמד לאנשים שאתה לא באמת אוהב."

"יש הרבה אנשים בסלית'רין שלא מבינים", אמר דראקו, קולו רציני. "רוב האנשים הם טיפשים, ואתה צריך להיראות טוב בעיניהם בכל מקרה." הארי פוטר חייב להבין את זה אם הוא רוצה להגיע לאנשהו בחיים.

"מה אכפת לך מה אנשים חושבים? אתה באמת הולך לחיות את חייך כשאתה מסביר כל דבר לאידיוטים המפגרים ביותר בסלית'רין, ונותן להם לשפוט אותך? אני מצטער, דראקו, אבל אני לא הולך להוריד את רמת המזימות המתוחכמות שלי לרמה שהסלית'רינים הכי מפגרים יוכלו להבין, רק כי זה יגרום לך להיראות רע אם אני לא אעשה זאת. אפילו החברות שלך לא שווה את זה. זה יוציא את כל הכיף מהחיים. אל תגיד לי שאתה לא חשבת מעולם, שכאשר מישו בסלית'רין טיפש מכדי לנשום, זה מתחת לכבודו של מאלפוי לרצות אותו."

דראקו באמת לא חשב על זה. מעולם. לרצות אידיוטים היה כמו לנשום, עושים את זה בלי לחשוב.

"הארי", אמר דראקו לבסוף. "פשוט לעשות מה שאתה רוצה, בלי לדאוג לגבי איך זה נראה, זה לא חכם. אדון האופל דאג לגבי איך הוא נראה! פחדו ממנו ושנאו אותו, והוא ידע בדיוק איזה סוג של פחד ואימה הוא רצה ליצור. כולם צריכים לדאוג לגבי מה שאנשים אחרים חושבים."

הדמות עטוית הברדס משכה בכתפיה. "אולי. תזכיר לי מתישהו לספר לך על משהו שנקרא ניסוי הקונפורמיות של אש, אולי תמצא אותו משעשע. בינתיים אני פשוט אציין שזה מסוכן לדאוג לגבי מה שאנשים אחרים חושבים בצורה אינסטינקטיבית, כיוון שבאמת אכפת לך, ולא כחישוב קר. תזכור, במשך חמש עשרה דקות היכו אותי סלית'רינים מבוגרים, ואחר כך קמתי על רגלי וסלחתי להם. בדיוק כמו שהילד שנשאר בחיים, הטוב והמוסרי, אמור לעשות. אבל החישובים הקרים שלי, דראקו, אומרים לי שאין לי שום שימוש לתלמידים המפגרים ביותר בבית סלית'רין, מכיוון שאין לי נחש מחמד. אז אין שום סיבה שיהיה לי אכפת מדעתם על איך אני מנהל את הקרב שלי עם הרמיוני גריינג'ר."

דראקו לא קמץ את אגרופיו בתסכול. "היא סתם בוצדמית", אמר דראקו, שומר על קולו רגוע במקום לצעוק. "אם אתה לא אוהב אותה, פשוט תדחוף אותה במדרגות."

"האנשים ברייבנקלו ידעו -"

"אז תדאג שפנסי פרקינסון תדחף אותה במדרגות! לא תצטרך אפילו לתמרן אותה, תציע לה מטבע של חרמש והיא תעשה את זה!"

"אני אדע! הרמיוני הביסה אותי בתחרות קריאת ספרים, היא מקבלת ציונים טובים יותר ממני, אני חייב להביס אותה באמצעות המוח שלי או שזה לא נחשב!"

"היא סתם בוצדמית! למה אתה מכבד אותה כל כך?"

"היא כוח בקרב רייבנקלו! למה אכפת לך מה איזה אידיוט חסר השפעה בסלית'רין חושב?"

"זה נקרא פוליטיקה! ואם לא תשחק בזה לא יהיה לך כוח!"

"ללכת על הירח זה כוח! להיות קוסם גדול זה כוח! ישנם סוגי כוח שלא מחייבים אותי לבלות את חיי בריצוי מפגרים!"

שניהם עצרו, ובתיאום כמעט מושלם, החלו לקחת נשימות עמוקות כדי להרגיע את עצמם.

"סליחה", אמר הארי פוטר לאחר כמה רגעים, מוחה זיעה ממצחו. "סליחה, דראקו. יש לך כוח פוליטי, וזה הגיוני שתרצה לשמור עליו. אתה צריך לחשב מה חושבים בסלית'רין. זה משחק חשוב ולא הייתי צריך לזלזל בו. אבל אתה לא יכול לבקש ממני להוריד את רמת המשחק שלי ברייבנקלו, רק כדי שלא תיראה רע כשאתה מתרועע איתי. תגיד בסלית'רין שאתה חורק את שיניך בעודך מעמיד פנים שאתה חבר שלי."

זה היה בדיוק מה שדראקו כבר אמר בסלית'רין, והוא עדיין לא היה בטוח אם זה לא נכון.

"בכל מקרה", אמר דראקו. "אם כבר מדברים על התדמית שלך. חוששני שיש לי חדשות רעות. ריטה סקיטר שמעה כמה מהסיפורים עליך, והיא התחילה לשאול שאלות."

הארי הרים את גבותיו. "מי?"

"היא כותבת לנביא היומי", דראקו אמר. הוא ניסה למנוע מהדאגה להיכנס לקולו. הנביא היומי היה אחד מהכלים העיקריים של אבא, הוא השתמש בו כמו שקוסם משתמש בשרביט. "זה העיתון שאנשים באמת שמים לב אליו. ריטה סקיטר כותבת על מפורסמים, וכמו שהיא אומרת את זה, משתמשת בעט-הנוצה שלה כדי לפוצץ את המוניטין המנופח שלהם. אם היא לא תצליח למצוא שמועות עליך, היא פשוט תמציא כאלו משלה."

"אני מבין", אמר הארי. פניו המוארות בירוק נראו מהורהרות מתחת לברדס.

דראקו היסס לפני שאמר את מה שהיה צריך לומר עכשיו. מישהו בטח דיווח כבר לאבא שהוא מחזר אחרי הארי פוטר, ואבא ידע גם שדראקו לא כתב על כך הביתה, ואבא יבין שדראקו לא באמת חושב שהוא יכול לשמור על זה בסוד, מה שאומר שדראקו שולח מסר ברור שהוא מנהל משחק משלו, אבל עדיין בצד של אביו, מכיוון שלו דראקו היה מתפתה לעבור צד, הוא היה שולח דיווחים כוזבים.

מה שאומר שאבא וודאי צפה את מה שדראקו עומד להגיד עכשיו.

התחושה של באמת לשחק את המשחק עם אבא הייתה מערערת למדי. גם אם הם היו באותו צד. מצד אחד, זה היה מרגש, אבל דראקו ידע שבסופו של דבר, אביו ישחק טוב יותר ממנו. לא הייתה באמת אפשרות אחרת.

"הארי," אמר דראקו לבסוף. "זו לא הצעה. זו לא עצה. זה פשוט מצב הדברים. אבי יוכל להשתיק את הכתבה הזו כמעט בוודאות. אבל זה יעלה לך."

העובדה שאביו ציפה שהוא יגיד זאת להארי לא הייתה משהו שדראקו אמר בקול רם. או שהארי יבין זאת לבד, או שלא.

אבל במקום זאת הארי הניד בראשו, מחייך מתחת לברדס. "אין לי שום כוונה לנסות למחוץ את ריטה סקיטר."

דראקו אפילו לא ניסה לשמור על קולו נטול ספקנות. "לא יכול להיות שלא אכפת לך מה אומרים עליך בעיתון!"

"אכפת לי פחות ממה שאתה חושב," אמר הארי פוטר. "אבל יש לי דרכים משלי להתמודד עם אנשים מסוגה של ריטה סקיטר. אין לי צורך בעזרתו של לוציוס."

מבט מודאג עלה על פניו של דראקו לפני שיכל לעצור אותו. יהא אשר יהא הדבר שהארי פוטר עמד לעשות כעת, היה זה משהו שאבא לא צפה, ודראקו הרגיש רע לגבי למקום שאליו זה יוביל.

דראקו הבין גם שהשיער שלו מתמלא זיעה מתחת לברדס. הוא מעולם לא לבש אחד לפני כן, ולא הבין שלגלימות של אוכלי המוות בוודאי יש דברים כמו לחשי קירור.

הארי פוטר מחה שוב זיעה ממצחו, העווה את פניו, שלף את שרביטו, הפנה אותו כלפי מעלה, לקח נשימה עמוקה, ואמר "פריג'ידרו!"

כמה רגעים לאחר מכן דראקו הרגיש את המשב הקר.

"פריג'ידרו! פריג'ידרו! פריג'ידרו! פריג'ידרו!"

ואז הארי הנמיך את שרביטו, אם כי ביד רועדת, והכניס אותו לגלימותיו.

כל החדר הרגיש קר יותר. גם דראקו היה מסוגל לעשות את זה, אבל עדיין, לא רע.

"אז," אמר דראקו. "מדע. אתה עומד לספר לי על דם."

"אנחנו הולכים לגלות דברים על דם," אמר הארי. "על ידי כך שנבצע ניסויים."

"בסדר," אמר דראקו. "איזה סוג של ניסויים?"

הארי פוטר חייך ברשעות מתחת לברדסו, ואמר, "תגיד לי אתה."

דראקו שמע על משהו שנקרא השיטה הסוקראטית, שהייתה לימוד על ידי הצבת שאלות (ונקראה על שם פילוסוף עתיק שהיה הרבה יותר מדי חכם מכדי להיות מוגל, ולכן היה בבירור קוסם טהור דם במסווה). אחד מהמורים שלו השתמש הרבה בשיטה הסוקראטית. זה היה מרגיז אך יעיל.

ואז הייתה שיטת פוטר, שהייתה בלתי שפויה.

למען ההגינות, דראקו היה חייב להודות שהארי פוטר ניסה את השיטה הסוקראטית תחילה והיא לא עבדה כל כך טוב.

הארי פוטר שאל את דראקו כיצד הוא יוכל להפריך את השערת תומכי טוהר-הדם, לפיה קוסמים לא יכולים לעשות בימינו את הדברים המגניבים שיכלו לעשות לפני מאות שנים, כיוון שהם התבוללו עם בני-מוגלים וסקיבים.

דראקו אמר שהוא לא מבין איך הארי פוטר יכול לשבת שם בפרצוף תמים ולטעון שזו לא מלכודת.

הארי פוטר השיב, עדיין בפרצוף תמים, שאילו הייתה זו מלכודת היא הייתה כל כך שקופה שהיה צריך לטחון אותה ולהאכיל בו נחשי-מחמד, אבל זו לא מלכודת, אלא כלל שעל פיו פעלו מדענים, לפיו עליך לנסות להפריך את התיאוריות שלך עצמך, ואם עשית מאמץ אמיתי ונכשלת, היה זה ניצחון.

דראקו ניסה להמחיש את הטיפשות העצומה בכך על ידי כך שטען שהמפתח לנצחון בדו-קרב הוא להטיל אבדה קדברה על הרגל של עצמך ולהחטיא.

הארי פוטר פשוט הנהן.

דראקו הניד בראשו.

הארי פוטר הציג את הרעיון לפיו מדענים רצו שרעיונות יילחמו זה בזה כדי לראות מי ינצח, ואתה לא יכול להילחם בלי יריב, אז דראקו צריך לחשוב על יריב להשערת טוהר הדם כדי שזו תוכל להילחם בו על מנת שתוכל לנצח, מה שדראקו הצליח להבין טיפה יותר טוב, אם כי הארי אמר את זה בפרצוף סולד. כלומר, זה ברור שאם השערת טוהר הדם נכונה, ולכן השמיים חייבים להיות כחולים, ואם השערה אחרת נכונה, השמיים פשוט חייבים להיות ירוקים; ואף אחד עוד לא ראה את השמיים; ואז יצאת החוצה והסתכלת וטהורי הדם ניצחו; ואחרי שזה קרה שש פעמים ברצף, אנשים יתחילו לשים לב למגמה.

אז הארי פוטר המשיך ואמר שכל היריבים שדראקו המציא היו חלשים מדי, ולכן השערת טוהר הדם לא תקבל כבוד על כך שתנצח אותם כי הקרב לא יהיה מספיק מרשים. דראקו הבין גם את זה. *קוסמים הופכים חלשים יותר מפני שגמדוני בית גונבים את הקסם שלנו* לא נשמע מרשים גם לאוזניו.

(אם כי הארי אמר שלפחות זה ניתן לבדיקה, כי הם יכולים לנסות לבדוק האם גמדוני בית הפכו חזקים יותר עם הזמן, ואפילו לצייר תמונה שמייצגת את הכוח הגדל של גמדוני הבית ואת הכוח הקטן של הקוסמים ואם שתי התמונות יתאימו זה יצביע לכיוון גמדוני הבית, וכל זה נאמר בנימה בה רצינית עד שדראקו הרגיש דחף לשאול את דובי כמה שאלות נוקבות תחת השפעת וריטסרום לפני שהצליח להשתלט על עצמו.)

ולבסוף הארי פוטר אמר שדראקו לא יכול לזייף את תוצאת הקרב, מדענים הם לא טיפשים, זה יהיה ברור אם תרמה, זה חייב להיות קרב אמיתי, בין שתי תיאוריות שונות ששתיהן באמת יכולות להיות נכונות, ועם מבחן שרק ההשערה האמיתית תוכל לנצח בו, משהו שבאמת יתרחש אחרת, כתלות באיזו השערה היא הנכונה, ויהיו מדענים מנוסים שישגיחו שזה בדיוק מה שקורה. הארי פוטר טען שהוא בעצמו רק רוצה לדעת איך דם באמת עובד ולשם כך הוא צריך לראות את השערת טוהר הדם באמת מנצחת, ודראקו לא יכול לעבוד עליו עם תיאוריות שהועלו רק כדי ליפול.

אפילו אחרי שהבין את הנקודה, דראקו לא הצליח להמציא שום "חלופות סבירות", כמו שהארי פוטר קרא לזה, לרעיון שקוסמים נהיים פחות חזקים מכיוון שהם מערבבים את הדם שלהם עם בוך. זה היה פשוט ברור מדי.

זה היה השלב בו הארי פוטר אמר, בתסכול מה, שהוא לא מאמין שדראקו באמת עד כדי כך גרוע בלשקול נקודות מבט שונות, בבירור היו אוכלי מוות שהתחזו לאויבי טוהר הדם והעלו טיעונים סבירים יותר כנגד הצד שלהם ממה שדראקו העלה. לו דראקו היה מנסה להתחזות למישהו בפלג של דמבלדור והיה מעלה את השערת גמדוני הבית, הוא לא היה משטה באף אחד לשנייה.

דראקו היה חייב להודות שהארי צודק.

ועל כן, שיטת פוטר.

"בבקשה, ד"ר מאלפוי, התחנן הארי פוטר, "למה אתה לא מוכן לקבל את המאמר שלי?"

הארי פוטר היה צריך לחזור על המשפט "פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מדען" שלוש פעמים לפני שדראקו הבין.

באותו רגע, דראקו הבין שיש משהו פגום ברמה עמוקה ביותר במוח של הארי פוטר, וכל מי שינסה לחקור אותו עם ביאור הכרה כנראה לא יחזור לעולם.

הארי המשיך ופירט: דראקו אמר להעמיד פנים שהוא אוכל מוות שמתחזה לעורך של כתב עת מדעי, ד"ר מאלפוי, שרוצה לדחות את המאמר "על התורשתיות של יכולת הקסם" של יריבו, ד"ר פוטר, ואם אוכל המוות לא יתנהג כמו מדען אמיתי, הוא יתגלה כאוכל מוות ויוצא להורג, תוך כדי שגם יריביו האקדמיים של ד"ר מאלפוי צופים בו והוא היה צריך להיראות כאילו הוא דוחה את המאמר של ד"ר פוטר מסיבות מדעיות נייטרליות או לאבד את המשרה שלו כעורך כתב העת.

היה זה פלא שמצנפת המיון לא אושפזה בקדוש מנגו.

הייתה זו העמדת הפנים הכי מסובכת שמישהו ביקש מדראקו לנסות אי פעם, ולא הייתה שום דרך שבה היה יכול לסרב לאתגר.

כרגע הם היו בתהליך של כניסה לדמות, כמו שהארי ניסח את זה.

"חוששני, ד"ר פוטר, שכתבת את זה בדיו בצבע הלא נכון", אמר דראקו. "הבא בתור!"

פניו של ד"ר פוטר עשו עבודה מצוינת בלקמול באכזבה, ודראקו לא היה מסוגל להימנע מלהרגיש את הבזק התענוג של ד"ר מאלפוי, אף על פי שאוכל המוות רק העמיד פנים שהוא ד"ר מאלפוי.

החלק הזה היה כיף. הוא יכול לעשות זאת כל היום.

ד"ר פוטר קם מכסאו, דידה באכזבה הרחק, ואז הפך להארי פוטר, שהרים אגודל לעבר דראקו במחוות "כל הכבוד", ואז הפך שוב לד"ר פוטר, שהתקרב בחיוך מלא ציפייה.

ד"ר פוטר התיישב והציג לד"ר מאלפוי פיסת קלף שעליה נכתב:

על התורשתיות של יכולת הקסם

*ד"ר ה. ג. פוטר - אוואנס-ורס,
המוסד למדע מתקדם דיו*

התצפית שלי:

*קוסמים כיום לא יכולים לעשות דברים מרשימים כמו
קוסמים לפני 800 שנה.*

המסקנה שלי:

*גזע הקוסמים נעשה חלש יותר בכך שעירבב
את דמו עם בני מוגלים וסקיבים.*

"ד"ר מאלפוי, "אמר הארי פוטר במבט מלא תקווה, "תהיתי האם כתב העת לתוצאות בלתי ניתנות לשחזור ישקול לפרסם את המאמר שלי, שכותרתו 'על התורשתיות של יכולת הקסם'."

דראקו הביט בקלף, מחייך בעודו שוקל דחיות אפשריות. אם הוא היה פרופסור, הוא היה מסרב לקבל את החיבור הזה מכיוון שהוא קצר מדי, ולכן -

"הוא ארוך מדי, ד"ר פוטר, "אמר ד"ר מאלפוי.

לרגע, תדהמה אמיתית ניבטה מפניו של ד"ר פוטר.

"אה..." אמר ד"ר פוטר. "מה אם אוריד את השורות הנפרדות לתצפיות ולמסקנות, ופשוט אכתוב ולכן -"

"אז הוא יהיה קצר מדי. הבא בתור!"

ד"ר פוטר עזב בעצב.

"בסדר גמור, "אמר הארי פוטר, "אתה נהיה יותר מדי טוב בזה. עוד פעמיים לאימון, ואז הפעם השלישית על אמת, בלי הפסקות בין לבין. אני פשוט אתחיל, והפעם תצטרך לדחות את המאמר על בסיס התוכן עצמו. זכור - היריבים האקדמיים שלך צופים בך."

המאמר הבא של ד"ר פוטר היה מושלם בכל דרך, פלא של ממש, אבל למרבה הצער הוא נאלץ להידחות מכיוון שכתב העת של ד"ר מאלפוי התקשה עם האות י'. ד"ר פוטר הציע לכתב את המאמר בלי מילים עם האות י', וד"ר מאלפוי הסביר שזו בעצם בעיה כללית עם אותיות אהו"י.

המאמר שאחריו נדחה מכיוון שהיה זה יום שלישי.

היה זה, למעשה, יום שבת.

ד"ר פוטר ניסה לציין זאת וקיבל בתגובה "הבא בתור!"

(דראקו החל להבין למה סנייפ השתמש באחיזתו על דמבלדור רק כדי להשיג עמדה שתאפשר לו להתעלל בתלמידים.)

ואז -

ד"ר פוטר התקרב, גיחוך של עליונות על פניו.

"זה מאמרי החדש, על התורשתיות של יכולת הקסם," הכריז ד"ר פוטר בביטחון, והושיט לו את המגילה. "החלטתי להניח לכתב העת שלך לפרסם אותו, והכנתי אותו לפי כל ההנחיות שלך, כדי שתוכל לפרסם אותו בהקדם."

אוכל המוות החליט למצוא ולהרוג את ד"ר פוטר אחרי שמשימתו תסתיים. ד"ר מאלפוי שמר חיוך מנומס על פרצופו, מכיוון שיריביו צפו בו, ואמר...

(השתיקה נמשכה, בעוד ד"ר פוטר מביט בו בחוסר סבלנות.)

"...תן לי להביט בזה, בבקשה."

ד"ר מאלפוי לקח את המגילה ובחן אותה בזהירות.

אוכל המוות החל להילחץ מהעובדה שהוא לא היה מדען אמיתי, ודראקו ניסה להיזכר איך לדבר כמו הארי פוטר.

"אתה, אה, צריך לשקול הסברים אפשריים אחרים ל, אה, תצפית, מלבד ההסבר הזה -"

"באמת?" הפריע ד"ר פוטר. "כמו מה, בדיוק? גמדוני בית גונבים את הקסם שלנו? הנתונים שלי משאירים רק מסקנה אפשרית אחת, ד"ר מאלפוי. אין עוד השערות סבירות."

דראקו ניסה לצוות בזעם על המוח שלו לחשוב, מה הוא היה אומר לו היה מתחזה למישהו מהפלג של דמבלדור, מה בעצם הם אמרו שהיה ההסבר לדעיכת גזע הקוסמים, דראקו מעולם לא טרח לשאול את זה....

"אם אתה לא יכול לחשוב על שום דרך אחרת להסביר את הנתונים שלי, אתה חייב לפרסם את המאמר שלי, ד"ר מאלפוי."

היה זה הבוז על פניו של ד"ר פוטר שעשה זאת.

"אה כן?" ענה ד"ר מאלפוי. "איך אתה יודע שזה לא הקסם עצמו שמתפוגג?"

הזמן עצר.

דראקו והארי פוטר החליפו מבטים של אימה צרופה.

ואז הארי פוטר אמר משהו שבוודאי היה מילה גסה ביותר אם גדלת אצל מוגלגים. "לא חשבתי על זה!" אמר הארי פוטר. "והייתי צריך לחשוב על זה. הקסם מתפוגג. לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל!"

הפחד בקולו של הארי פוטר היה מדבק. אפילו בלי לחשוב, ידו של דראקו נשלחה לתוך גלימותיו ואחזה בשרביטו. הוא חשב שבית מאלפוי בטוח. כל עוד התחתנת רק עם משפחות שיכלו לעקוב אחרי השושלת שלהן ארבעה דורות לאחור היית אמור להיות בטוח. הוא מעולם לא חשב על האפשרות שייתכן ואין דבר שניתן לעשות כדי למנוע את קץ הקסם. "הארי, מה אנחנו עושים עכשיו?" קולו של דראקו עלה בפאניקה. "מה אנחנו עושים עכשיו?"

"תן לי לחשוב!"

אחרי כמה רגעים, הארי לקח מהשולחן הסמוך את פיסת המגילה ועט הנוצה שבהם השתמש כדי לכתוב את המאמר בבאילו שלו, והתחיל לשרבט.

"אנחנו נפתור את זה, דראקו" אמר הארי, קולו עצור, "אם הקסם נמוג מהעולם, אנחנו נבין כמה מהר הוא נמוג וכמה זמן יש לנו כדי לעשות משהו, ואז נבין למה הוא נמוג, ואז נעשה משהו לגבי זה. דראקו, האם כוחותיהם של הקוסמים דעכו בקצב קבוע, או שהיו נפילות פתאומיות?"

"אני... אני לא יודע..."

"אמרת שאף אחד לא השתווה לארבעת המייסדים של הוגוורטס. אז זה נמשך כבר לפחות שמונה מאות שנה, נכון? אתה לא זוכר שום דבר על כך שהבעיות התחילו פתאום לפני חמש מאות שנה או משהו כזה?"

דראקו ניסה לחשוב בטירוף. "תמיד שמעתי שאף אחד לא היה טוב כמו מרלין, ואחריו אף אחד לא היה טוב כמו המייסדים של הוגוורטס."

"מצויין", אמר הארי. הוא עדיין שירבט. "כיוון שלפני שלוש מאות שנה בערך, המוגלגים התחילו להפסיק להאמין בקסם, וחשבתי שאולי זה קשור. ובערך לפני מאה חמישים שנה, המוגלגים התחילו להשתמש בטכנולוגיה שמפסיקה לעבוד ליד קסם ותהיתי אם אולי זה יכול לעבוד גם הפוך."

דראקו התפוצץ מתוך כיסאו, כועס כל כך עד שבקושי הצליח לדבר. "זה המוגלגים -"

"לעזאזל!" שאג הארי. "אתה בכלל מקשיב לעצמך? זה נמשך כבר לפחות שמונה מאות שנה והמוגלגים לא עשו שום דבר מעניין אז! אנחנו חייבים להבין את הסיבה האמיתית! המוגלגים אולי

קשורים לזה אבל אם הם לא, ואתה תאשים אותם וזה ימנע מאיתנו להבין מה קורה באמת, אז יום אחד תתעורר בבוקר ותגלה שהשרביט שלך הוא סתם חתיכת עץ!"

נשימתו של דראקו נעצרה בגרונו. אביו אמר פעמים רבות שרביטו יישברו בידינו בנאומיו, אבל דראקו מעולם לא חשב קודם על מה זה אומר, זה לא עמד לקרות לו, בסך הכל. ועכשיו זה נראה לפתע אמיתי להחריד. סתם חתיכת עץ. דראקו היה מסוגל לדמיין בדיוק איך ירגיש לשלוף את השרביט שלו ולנסות להטיל לחש ולגלות שכלום לא קורה...

וזה יכול לקרות לכולם.

לא יהיו עוד קוסמים, לא יהיה עוד קסם, לנצח. רק מוגלגים עם כמה אגדות על מה שאבות אבותיהם יכלו לעשות. לחלק מהמוגלגים האלו יקראו מאלפוי, וזה כל מה שייוותר מהשם.

בפעם הראשונה בחייו, דראקו הבין למה אוכלי המוות קיימים.

הוא תמיד לקח כמובן מאליו את העובדה שלהיות אוכל מוות היה משהו שעשית בשגדלת. עכשיו דראקו הבין, הוא ידע למה אביו וחבריו של אביו נשבעו להקריב את חייהם כדי למנוע מהסיוט הזה להתממש. היו דברים שפשוט לא היית יכול לעמוד מנגד ולתת להם לקרות. אבל מה אם זה עומד לקרות בכל מקרה, מה אם כל הקורבנות, כל החברים שהם איבדו לדמבלדור, המשפחה שהם איבדו, מה אם כל זה היה לשווא...

"לא יכול להיות שהקסם נמוג", אמר דראקו. קולו נשבר. "זה לא יהיה הוגן."

הארי הפסיק לכתוב והרים את מבטו, פניו כעוסות. "אבא שלך לא אמר לך אף פעם שהחיים לא הוגנים?"

אבא אמר את זה בכל פעם שדראקו השתמש במילה הזו. "אבל, אבל, זה נורא מדי להאמין ש -"

"דראקו, תרשה לי להציג בפניך משהו שאני קורא לו המנטרה של טרסקי. היא משתנה בכל פעם שאתה משתמש בה. במקרה הזה היא נשמעת ככה: אם קסם נמוג מהעולם, ארצה להאמין שקסם נמוג מהעולם. אם קסם לא נמוג מהעולם, ארצה להאמין שקסם לא נמוג מהעולם. אל לי להיקשר לאמונות שאולי לא ארצה בהן. אם אנחנו חיים בעולם שבו הקסם נמוג, זה מה שאנחנו חייבים להאמין בו, אנחנו צריכים לדעת מה מגיע, כדי שנוכל לעצור את זה, או במקרה הגרוע ביותר, להיות מוכנים לעשות מה שאפשר בזמן שנותר לנו. לא להאמין בזה לא ימנע מזה להתרחש. אז השאלה היחידה שאנחנו צריכים לשאול היא האם הקסם נמוג, ואם זה העולם שבו אנחנו חיים אז זה מה שאנחנו רוצים להאמין בו. המנטרה של ג'ינְדְּלִין: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב. אתה מבין את זה, דראקו? אני רוצה שתשנן את זה אחר כך. זה משהו שאתה יכול לומר לעצמך בכל פעם שאתה מתחיל לתהות לעצמך האם זה רעיון טוב להאמין במשהו שלא באמת אמיתי. בעצם אני רוצה שתגיד את זה עכשיו: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב. תגיד את זה."

"מה שאמיתי הוא כבר האמת, חזר דראקו, קולו רועד, "להכיר בו לא ירע את המצב."

"אם הקסם נמוג, ברצוני להאמין שהקסם נמוג. אם הקסם לא נמוג, ברצוני להאמין שהקסם לא נמוג. תגיד את זה."

דראקו חזר על המילים, בחילה רוחשת בבתנו.

"יפה," אמר הארי, "תזכור, יכול להיות שזה לא קורה, ואז אתה לא חייב להאמין בזה. קודם כל אנחנו רוצים לברר מה באמת קורה, באיזה מין עולם אנחנו חיים." הארי הסתובב חזרה אל עבודתו, כתב עוד, ואז סובב את המגילה כך שדראקו יוכל לראות אותה. דראקו נשען מעל השולחן והארי קרב את האור הירוק.

תצפית:

הקסם כיום אינו חזק כפי שהיה כשטירת הוגוורטס הוקמה.

השערות:

1. הקסם עצמו נמוג.
2. קוסמים מתבוללים עם מוגלים וסקיבים.
3. הידע הנדרש כדי להטיל לחשים חזקים הולך לאיבוד.
4. קוסמים לא אוכלים את המזון הנכון כילדים, או שמשהו אחר מלבד דם גורם להם לגדול חלשים יותר.
5. טכנולוגיית מוגלים מפריעה לקסם. (כבר 800 שנה?)
6. לקוסמים חזקים יש פחות ילדים. (דראקו = בן יחיד? לבדוק האם ל-3 קוסמים חזקים, קווירל / דמבלדור / אדון האופל היו ילדים.)

בדיקות:

"בסדר," אמר הארי. הנשימה שלו נשמעה רגועה מעט יותר. "עכשיו, כשאתה מתמודד עם בעיה מבלבלת ואין שום מושג מה קורה, הדבר החכם לעשות הוא לחשוב על כמה בדיקות ממש פשוטות, דברים שאתה יכול לבדוק מיד. אנחנו צריכים בדיקות מהירות שמבחינות בין ההשערות הללו. תצפיות שיהיו שונות עבור לפחות אחת מהן, מול לכל האחרות."

דראקו בהה ברשימה בהלם. לפתע הוא הבין שהוא מכיר המון טהורי דם שהיו ילדים יחידים. הוא עצמו, וינסנט, גרגורי, כולם למעשה. שני הקוסמים החזקים ביותר שכולם דיברו עליהם היו דמבלדור ואדון האופל ולאף אחד מהם לא היו ילדים, בדיוק כמו שהארי חשד...

"זה הולך להיות מאוד קשה להבחין בין 2 ו-6," אמר הארי, "זה נמצא בדם בכל מקרה, נצטרך לנסות לעקוב אחרי דעיכת הקסם ולהשוות את זה לכמה ילדים היו לקוסמים שונים ולמדוד את היכולות של בני-מוגלים בהשוואה לאלו של טהורי דם..." אצבעותיו של הארי תופפו בעצבנות על השולחן. "בוא פשוט נאחד את 6 עם 2 ונקרא לזה בינתיים השערת הדם. 4 לא סבירה כי כולם היו שמים לב לנפילה חדה כשקוסמים עברו למזון חדש, קשה לראות מה היה משתנה בהדרגתיות במשך שמונה מאות שנה. 5 לא סבירה מאותה הסיבה, אין נפילה פתאומית, מוגלים לא עשו שום דבר לפני 800 שנה. 4 נראית כמו 2 ו-5 נראית כמו 1 בכל מקרה. אז אנחנו צריכים בעיקר לנסות להבחין בין 1, 2 ו-3." הארי סובב

את המגילה אליו, צייר אליפסה מסביב לשלושת המספרים, וסובב אותה חזרה. "הקסם נמוג, הדם נחלש, הידע נעלם. איזו בדיקה מראה תוצאה שונה בתלות באיזו משלושתן נכונה? מה נוכל לראות שהמשמעות שלו תהיה שאחת משלושת אלה אינה נכונה?"

"אני לא יודע!" פלט דראקו. "למה אתה שואל אותי? אתה המדען!"

"דראקו," אמר הארי, נימה של תחינה נואשת בקולו, "אני יודע רק מה שמדענים מוגלגים יודעים! אתה גדלת בעולם הקוסמים, אני לא! אתה יודע יותר קסם ממני ואתה יודע יותר על קסם ממני ואתה חשבת על כל הרעיון הזה מלכתחילה, אז תתחיל לחשוב כמו מדען ותפתור את זה!"

דראקו בלע בחוזקה ובהה בנייר.

הקסם נמוג... קוסמים מתבוללים עם מוגלגים... ידע אובד...

"איך נראה העולם אם הקסם נמוג?" שאל הארי פוטר. "אתה יודע יותר על קסם, אתה צריך להיות זה שמנחש, לא אני! תדמיין שאתה מספר סיפור על זה, מה קורה בסיפור?"

דראקו דמיין את זה. "לחשים שעבדו פעם מפסיקים לעבוד." קוסמים מתעוררים לגלות שהשרביטים שלהם הם מקלות מעץ...

"איך נראה העולם אם דם הקוסמים נעשה חלש יותר?"

"אנשים לא יכולים לעשות דברים שאבותיהם יכלו."

"איך נראה העולם אם ידע אובד?"

"אנשים לא יודעים איך להטיל את הלחשים מלכתחילה..." דראקו אמר. הוא עצר, מופתע מעצמו. "זו בדיקה, לא כך?"

הארי הנהן בהחלטיות. "זה אחד." הוא רשם אותו על הקלף מתחת לבדיקות:

א. האם קיימים לחשים שאנחנו מכירים אבל לא יכולים להטיל (1 או 2) או שהלחשים האבודים כבר אינם ידועים (3)?

"אז זה מבחין בין 1 ו-2 מצד אחד, ובין 3 מהצד השני," אמר הארי. "עכשיו אנחנו צריכים דרך להבחין בין 1 ו-2. קסם נמוג, דם נחלש, איך נוכל להבדיל?"

"איזה מין לחשים תלמידים הטילו בשנה הראשונה שלהם בהוגוורטס?" אמר דראקו. "אם הם הטילו לחשים הרבה יותר חזקים, הדם היה חזק יותר -"

הארי פוטר הניד בראשו. "או שהקסם עצמו היה חזק יותר. אנחנו צריכים לחשוב על דרך למצוא את ההבדל." הארי נעמד מכיסאו והחל לצעוד בעצבנות בכיתה. "לא, רגע, אולי זה עדיין יעבוד. נניח שלחשים שונים משתמשים בכמות שונה של אנרגיית קסם. אז אם הקסם בסביבה נחלש, הלחשים החזקים יותר ימותו קודם, אבל הלחשים שכולם לומדים בשנה הראשונה יישארו אותו הדבר..." הצעידה העצבנית של הארי עלתה הילוך. "זו לא בדיקה טובה במיוחד, זה יותר נוגע לקוסמות חזקה

נעלמת למול כל הקוסמות נעלמת, הדם של מישו יכול להיות חלש מדי לקוסמות חזקה אבל חזק מספיק ללחשים קלים... דראקו, אתה יודע האם קוסמים חזקים יותר באותה תקופה, נגיד קוסמים חזקים רק מהמאה הזו, היו גם חזקים יותר כילדים? אם אדון האופל היה מטיל את לחש הקירור בגיל אחת עשרה, האם הוא היה יכול להקפיא את כל החדר הזה?"

פניו של דראקו התכווצו כשניסה להיזכר. "אני לא זוכר ששמעתי שום דבר על אדון האופל אבל אני חושב שדמבלדור עשה משהו מדהים בבחינת הבגרות בשינוי צורה בשנה החמישית... אני חושב שגם קוסמים חזקים אחרים היו טובים בהוגוורטס..."

הארי העווה את פניו, עדיין צועד. "יכול להיות שהם פשוט למדו בשקדנות. ובכל זאת, אם תלמידי שנה ראשונה למדו את אותם הלחשים והיו חזקים באותה מידה כמו היום, נוכל לקרוא לזה ראייה חלשה בעד 1 על פני 2... חכה רגע." הארי עצר במקום שבו עמד. "יש לי עוד בדיקה שאולי תבחין בין 1 ו-2. ייקח לי זמן להסביר, זה משתמש בכמה דברים שמדענים יודעים על דם ותורשה, אבל זו שאלה שקל לשאול. ואם נשלב את הבדיקה שלי והבדיקה שלך ושתינה יצביעו לאותו כיוון, זה רמז עבה לתשובה." הארי כמעט רץ בחזרה לשולחן, לקח את הקלף ורשם:

ב. האם בימי קדם, תלמידי שנה ראשונה הטילו את אותם לחשים, באותה עוצמה כמו היום? (ראיה חלשה לטובת 1 על פני 2, אבל גם דם יכול לאבד רק קוסמות חזקה.)

ג. בדיקה נוספת שמבחינה בין 1 ו-2 שמשמשת בידע מדעי על דם, אסביר אחר כך.

"אוקיי", אמר הארי, "אנחנו יכולים לפחות לנסות להבדיל בין 1 ל-2 ל-3, אז בוא נלך ונעשה את זה מיד. אנחנו יכולים לחשוב על עוד בדיקות אחרי שנעשה את אלו שכבר יש לנו. עכשיו, זה ייראה קצת מוזר אם הארי פוטר ודראקו מאלפוי יילכו וישאלו שאלות ביחד, אז הנה הרעיון שלי. אתה תסתובב בהוגוורטס ותמצא דיוקנאות ישנים ותשאל אותם אילו לחשים הם למדו להטיל בשנים הראשונות שלהם. הם דיוקנאות, אז הם לא ידעו שיש משהו מוזר בכך שדראקו מאלפוי עושה זאת. אני אשאל דיוקנאות עדכניים יותר ואנשים חיים על לחשים שאנחנו מכירים אבל לא יכולים להטיל, אף אחד לא ישים לב למשהו יוצא דופן אם הארי פוטר ישאל שאלות מוזרות. ואני אצטרך לעשות מחקר מורכב בנוגע ללחשים נשכחים, אז אני רוצה שאתה תהיה זה שיאסוף את הנתונים שאני צריך לשאלה המדעית שלי. זו שאלה פשוטה ואתה אמור למצוא את התשובה אם תשאל את הדיוקנאות. יכול להיות שתמצא לרשום את זה, אתה מוכן?"

דראקו התיישב וחיפש בתיק שלו קלף ועט-נוצה. כשהם היו מונחים על השולחן לפניו, דראקו הרים את מבטו, פניו נחושות. "קדימה."

"חפש דיוקנאות שהכירו זוג סקיבים נשוי - אל תעשה פרצוף, דראקו, זה מידע חשוב. פשוט תשאל דיוקנאות מהתקופה האחרונה שהם גריפינדורים או משהו. תמצא דיוקנאות שהכירו זוג סקיבים נשוי, טוב מספיק כדי לדעת את השמות של כל הילדים שלהם. תרשום את השם של כל ילד והאם הוא היה קוסם, סקיב, או מוגל. אם הם לא יודעים האם ילד מסוים היה סקיב או מוגל, תרשום 'לא-קוסם'. תרשום את זה עבור כל ילד שהיה לזוג, אל תשמיט אף אחד. אם הדיוקן יודע רק את השמות של הילדים הקוסמים, ולא את השמות של כל הילדים, אל תרשום שום נתונים מהזוג הזה. זה מאוד חשוב שתביא לי רק נתונים ממישהו שהכיר את כל הילדים שהיה לזוג סקיבים, מספיק טוב כדי לדעת את

השמות שלהם. תנסה להשיג לפחות ארבעים שמות בסך הכל, אם תוכל, ואם יש לך זמן לעוד, אפילו יותר טוב. רשמת את כל זה?"

"תחזור על זה, " דראקו אמר כשסיים לכתוב, והארי חזר על זה.

"רשמתי, " אמר דראקו, "אבל למה - "

"זה קשור לאחד מסודות הדם שמדענים כבר גילו. אני אסביר כשתחזור. בוא נתפצל וניפגש כאן בעוד שעה, ב-6:22 בערב. אנחנו מוכנים לצאת?"

דראקו הנהן בהחלטיות. זה היה מאוד חפוז, אבל הוא למד לעשות דברים בחיפזון כבר מזמן.

"אז צא!" אמר הארי, תולש את הגלימה עם הברדס ודוחף אותה לנרתיק שלו, שהחל לאכול אותה, ואפילו מבלי לחכות שהנרתיק שלו יסיים, הוא הסתובב והחל לצעוד לעבר דלת הכיתה, מתנגש בשולחן וכמעט נופל בחפזונו.

בזמן שלקח לדראקו להוריד את הגלימה שלו ולאחסן אותה בתיקו, הארי פוטר הספיק להעלם.

דראקו חצה את מפתן הדלת כמעט בריצה.